

ség mellett gyertyát töltve a puszkacsőbe, az még bádoglemezt is képes golyó módjára átlyukasztani.

4. Vízben talált hullák.

A vízbefúlás eseteinek a megállapításánál számtalan nehéz kérdéssel állunk szemben. Ha hullát fognak ki a vízből, a legkülönbözőbb esetek képzelhetők el, lehet öngyilkosság, amidőn valaki vízbe ugrott, lehet véletlen: beleesett, belecsúszott a vízbe p. o. a foiyam partján haladó ittas ember; vagy csolnakkal felborult; foroghat fenn gondatlanság: a gyermeket felügyelet nélkül hagyták s az a vízbe bemászott, a híd vagy palló elhanyagoltatott s beszakadt valaki alatt; lehet büntett, midőn az áldozatot vízbe dobták vagy belökték stb. Mindezek felül az okozza a legnagyobb nehézséget, hogy nem minden vízben talált hulla halt meg a vízben, hanem előbb megölték s utóbb dobták bele. Azonban az eset kinyomozása is különös nehézséggel van egybekötve: a hulla a vízen úszik, s nem ott találják meg, ahol a vízbe került, helyszín egyáltalán nincs és változatlanul fentartott állapotról szó sem lehet. A szárazföldön talált hullán a külsérelmi nyomokat a nyomozó könnyen megvizsgálhatja, a fejen a lösebet, a testen a szúrást a laikus is észreveszi és a halál beálltát, a test kihülését a nyomozó maga megállapíthatja anélkül, hogy a hullát csak mozdítania kellene, míg a vizsgálóbíró kiszáll. Nem így a vízben talált hullánál. Azt ki kell fogni és mire a nyomozó a helyszínére ér, már ki is fogták, sőt rajta élesztési kísérleteket tettek; ezenfelül a vízben beállott oszlás, a felhám leválása, az úszó hullának kövekhez, parthoz és kiálló ágakhoz való ütődése, fennakadása, annyi mindenféle sérelmet okozhat rajta, sőt hal vagy rák is kikezdheti, úgy, hogy a valódi sérülések külső szemlélés útján alig ismerhetők fel. Is-

meretes, hogy a víz sokszor annyira elváltoztatja az egyént, hogy öreg emberek fiatalnak látszanak.

A vízben talált hulla kihuzásánál mindenekelőtt ügyelni kell arra, hogy újabb sérülés rajta ne okoztassék. A legnagyobb ügyetlenség, hogy kutakban talált hullákat néhol horoggal vagy vasmacskával szokták kihalászni. A holttestet nem szabad nyomásnak kitenni és vigyázni kell, hogy lehetőleg mindig vízszintes helyzetben maradjon.

A hulla pontosan leirandó. Azokban az esetekben, melyekben nem történik bírósági beavatkozás, ez az orvosrendőri eljárás feladata; de ügyeljünk arra, hogy a szemlejegyzőkönybe ne csak az orvosi adatok, hanem a ruházat, ennek a rongálódásai, a zsebek, az összeszorított ököl tartalma, a kezek alakja, s olyan külső ismertetőjelek is felvéttessenek, amelyekből a személy kilétére vagy sorsára következtetést lehet vonni. A nyomozó legyen jelen az orvosrendőri hullaszemlénél s ezekre ügyeljen.

Arra nézve, hogy a vízben talált halálát mi okozta, csak a boncolás szolgáltathat biztos felvilágosítást. Csak boncolás útján állapítható meg az, hogy a halált fuladás okozta-e, vagyis, hogy az egyén élve került-e a vízbe és hogy a hullán talált sérülések még az élő emberen ejtettek-e, vagy pedig a vízben már a hulla sérült meg?

Van egy néhány jelenség ezen esetekben, a melyekből következtetéseket szoktak vonni, de megjegyezhetjük, hogy ezek nem biztos jelek. Így:

1. A vízben talált hullák rendszerint különösen igen hidegek. Ez azonban csak a hideg vízben talált hullákra áll.

2. A vízbefult egyén hullája feltűnően halavány. De ez előfordul más hulláknál is.

3. Ugyanígy van az ú. n. „lúdbőr“. Ez nagyon gyakori a vízbefultaknál, de más hirtelen halál esetében is beállhat.

A vizen a nő hullája háton, a férfié hason úszik.

4. A vízbefult egyénél a habzó tajték az orr és szájnnyilás előtt.

5. Az ú. n. macerálódás: a kéz és láb bőrének, a térd és könyök bőrének kékes szinesedése, megdagadása és hámosodása. Ebből rendszerint az következik, hogy a hulla hosszabb ideig feküdt a vízben, de az idő tartama ebből nem tudható meg.

6. Eléggé biztosnak tartják azt a tapasztalatot, hogy ha a férfinél a himvessző s nőnél a csecsbimbó erősen össze van húzódva, akkor az egyén élve került a vízbe és ott fult meg.

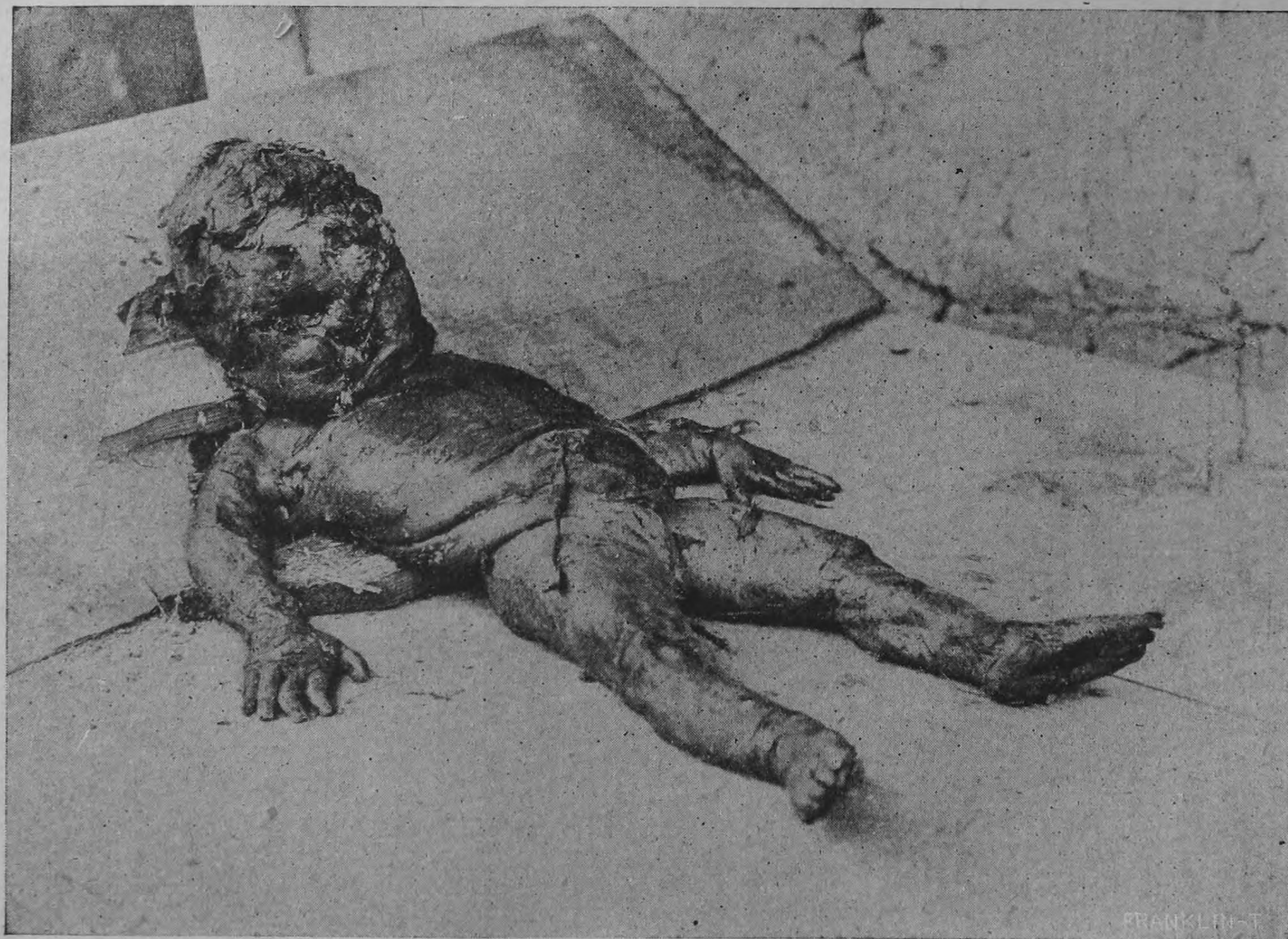
7. Vízben talált gyermekhulláknál az összeszáradt köldökzsínór arra vall, hogy a gyermek hosszabb ideig a levegőn volt, mielőtt a vízbe került, mert a vízben meg nem száradhatott. (2. ábra.)

8. Abból, hogy valaki ruhástól találtatott a vízben avagy meztelenül, még nem következik az, hogy beleesett vagy beledobták a vízbe, avagy, hogy fürdés közben járt szerencsétlenül. Lehet, hogy megölték, felöltöztették s a vízbe dobták, de lehet, hogy meggyilkolták, levetkőztették s úgy lökték a vízbe, hogy fürdés közben befultnak tartásák.

9. A hulla ruhazsebében levő óra mutatja, hogy mikor kerülhetett az illető a vízbe. Ugyanis a vízben a legjobb zárószerkezetű óra is egy órán belül megáll.

Ismétlem, hogy a vízben talált hullára nézve biztos adatot, ami bizonyítékot képez, csak a boncolás szolgáltat. Olyan esetekben, amidőn olyan egyéb mellékkörülmények vagy olyan feltűnő külső sérelmi nyomok találhatók, amelyekből első látásra az következtethető, hogy szándékos büntett történt, természetesen a vizsgálóbíró meg fogja tartani rögtön a birói hullaboncolást.

De ha ilyen világos jelek nincsenek és az eset nem látszik mindjárt büntettnek, a kir. ügyészségnek nem lesz módjában birói hullaboncolást indítvá-

2. ábra. Gyermekölés. Vízből kifogott s macerálódott gyermekhulla
(el nem vágott köldökzsinórral.)

nyozni. Ennélfogva az orvosrendőri boncolást kell megtartani és a most kifejtettekben nyilvánvaló, hogy nem ajánlható eléggé valamennyi nyomozó hatóságnak, ha szíven viseli az igazság kiderítését, hogy a járásorvosokat és községi, illetve körorvosokat egyenesen szorítsák ilyen esetekben a hullaboncolás meg-
ejtésére.

5. Fulladási halál.

A fulladási halál eseteinek ismerete egyike a leg-
lényegesebbeknek a nyomozóra nézve. Az idetartozó halálnemek előfordulhatnak oly esetekben, amidőn véletlen vagy öngyilkosság folytán állott be a halál és bűnügy nem forog fenn. Vannak azonban esetek, ahol az elhalálozás öngyilkosságnak látszik, de mégis büntett követtetett el, pl. ha az áldozatot a gyilkosság után felakasztották. A halál oka mindezen esetekben első látszatra egyformának tűnik fel, mert nincsenek a hullán oly világosan látható külső jelek, mint az agyonütött, agyonlőtt egyén hulláján. Ez nem ritka eset az erőszakos halálnemeknél, hiszen már előbbi fejtegetéseinknél láttuk, hogy a vízbe dobott vagy vízbe ugrott ember hullája egymáshoz hasonló, épp úgy, mint a más által felakasztott s a magát felakasztott emberé is; de éppen az fogja képezni a nyomozás különösen nehéz feladatát, hogy kellő biztonsággal kiderítse, vajjon büntett áldozata-e az elhalt.

Ennek a megkönnyítésére szolgálnak az alábbi ismeretek.

A fulladási halál keletkezési módjai:

1. A lélegző nyílások elzáratása szilárd vagy folyékony testtel. (Lélegző nyílások: az orrnyílás és szájnyílás.)

2. A légzőutak eltömése szilárd vagy folyékony testtel s a nyak zsinegelése (strangulatioja). (Légzőutak: a torok, a gége, a tüdő.)

3. A mellkas összenyomása.

A fulladási halál külső jelei:

1. A hullafoltok nagy kiterjedésűek és sötétvörös színűek;

2. az arc kékesvörös, duzzadt, a szemek kidüledtek, a nyelv kilóg;

3. az orrlyukakon, szájon, szemhéjaknál s a bőrön, különösen az arcon, de a nyakon és mellen is hajszál-éri vérömlések; — végül

4. gyakori a vizelet és bélsár, férfiaknál az ondó kiürülése.

A fulladási halál egyes eseteit külön tárgyaljuk. Az első csoportba (a légző nyílások elzáratásához) tartozik a megfulás s a vízbefulás, amelyről már szóltunk; a második csoportba (a lélegzőutak eltöméséhez) az akasztás, zsinegelés és megfojtás tartoznak.

a) Az akasztás.

Azon esetekben, midőn akasztásról van szó, valószínűbb, hogy öngyilkosság történt, mint hogy büntett forogna fenn. Felnőtt embert ugyanis nem olyan könnyű felakasztani s e munkára egy ember nem is elég. Felnőtt ember okvetlen védekezni fog a támadás ellen s a védekezésnek legcsekélyebb nyoma is áruló lehet. A kis gyermekeknél és tehetetlen aggoknál ilyen eset már inkább elképzelhető, mert ezek ellentálló képessége számba sem jöhet. Mindezek dacára a büntett lehetőségét gyanus körülmények között nem szabad figyelmen kívül hagyni, mert sok merénylő azért választja az emberölés ezen módját, mert az, kinek nyakát zsineg szorítja össze, rövidesen elveszti eszméletét s segélyért sem képes kiáltani, mert a szó elakad a torkán.

Nagyvárosi utonállók a lombos külvárosokban éjjel a faágak közé bujnak s onnan dróthurkot dob-
nak a gyanútlanul arra haladó idegen fejére. Egy rántással jó erősen megszorítják a hurkot s az elősiető büntársak kizsebelik az áldozatot. Ez az akasztásnak, mint büntetnek a legdrasztikusabb módja. Vannak

azonban esetek, midőn első tekintetre kétségesse válik, hogy vajjon akasztás, mint büntetés, vagy öngyilkosság forog-e fenn.

Ilyen esetben azután a nyomozó közeg éleslátására és józan eszére van szükség, hogy az igazság kiderüljön. A munka nem könnyű, mert sokszor a büntett és az öngyilkosság jelenségei ugyanazok. Az arc duzzadt, a száj habos, a nyelv kilóg, a szemek kidülednek s férfiaknál gyakran a magömlés vagy vizezés is beáll. Némi különbség mutatkozhatik az arcszinben, mert ha az illetőt előbb megfojtják és azután felakasztják, arcszine szederjes lesz, míg tisztán akasztásnál az arcszin halavány; továbbá a halála után felakasztott embernek nyelve nem szokott kilógni, végül akasztásnál azon a helyen, ahol a kötélen csomó van kötve s ahol a kötél a vízszintes helyzetből a függélyes irányba hajlik, a kötél nyoma is a vízszintesből fölfelé hajlónak látszik, ellenben ha valakit kötéllal megfojtanak, annak nyakán a kötél nyoma csak vízszintes lesz.

Gyanus esetekben számot kell vetnünk az egyéb mellékkörülményekkel is, melyek vagy az egyik, vagy a másik eset lehetőségét igazolják. Általában el kell gondolnunk, hogy volt-e oka az illetőnek öngyilkossá lenni, emésztette-e bú, szerelem, gyötörte-e gond, betegség stb. s nem igazolja-e mindezeket egy sajátkezüleg írt búcsúzó levél vagy elejtett nyilatkozat. Ez utóbbinál is alapos körültekintéssel kell vizsgáldni, ugyanaz-e az írás, olyan-e a tinta, papír, toll, mint a minőt a meghalt szokott volt használni, mert ellenesetben a legalaposabb gyanu tűnik fel a gyilkosság lehetőségére nézve.

Viszont puhatolnunk kell az iránt is, hogy tulajdonképen kinek állott volna érdekében az illetőt megölni? Volt-e haragosa, örököse, adósa, ellenfele stb. s ezek hol voltak a kérdéses időben?

El kell továbbá gondolni, hogy vajjon mindazt,

ami a helyszínen látható, előidézhetette-e maga a felakasztott ember? Mert megtörténhetik pl., hogy valaki a szoba közepén kötélben a mestergerendáról lóg; lábai alatt azonban nincsen szék vagy más olyan butordarab, amire felállva, magát a gerendára felköthette volna. Ha megállapítást nyert, hogy lábai alatt ilyen nem is volt, lába pedig jó magasan van a föld felett, akkor valószínűtlen az öngyilkosság s inkább az tehető fel, hogy mások akasztották fel az illetőt. Azt nem szabad hinnünk, hogy valakinek okvetlen lógnia kell a levegőben, hogy halála bekövetkezzék, mert az ember ülve, guggolva vagy térdelve is felakaszthatja magát. Az sem szükséges, hogy valaki éles zsineggel vagy kötéllal kösse fel magát, mert lehet puha kendővel vagy ruhával is fulladási halált előidézni; elegendő, ha a nyak főütőerei és a nervus vagusnak nevezett ideg, a gégeideg, erős szorításnak lesz kitéve s az ember rövidesen elveszti eszméletét s ily állapotban maradva, nemsokára be is áll a halál. Egy törzsőrmester zsebkendővel a szék karfájára akasztotta fel magát. Mindezt azonban a köznép nem igen tudja s azért az öngyilkos azon hiszemben, hogy a kemény kötélszorítását sokáig fogja érezni, puha kendővel köti fel magát. A megölt embernek megtévesztés szempontjából való felakasztása inkább csak mérgezés vagy megfojtás után szokott előfordulni; lelövés, agyonszúrás vagy agyonütés után nem, mert ezek nyomait az akasztással nem lehet eltüntetni. Ha tehát a felakasztotton lövés vagy szúrás nyoma is látszik, akkor inkább feltehető, hogy az illető előbb más módon akart öngyilkos lenni s csak midőn mindez nem járt a várt sikerrel, fordult a kötélszálhoz.

Mindenesetre előleges lövés vagy szúrás után el kell gondolni, hogy lehetett-e még ereje az öngyilkosnak arra, hogy magát felakassza, mert az sem lehetetlen, hogy pl. az öngyilkos, miután már felkö-

tötte magát, nyomban borotvával is megvágta a nyakát; ez valószínűbb is, mint a fordított sorrend, mert ha valaki nyakát borotvával elvágja, akkor a nyak már nem elég erős ahhoz, hogy a testet a kötélén elbirja s a nagy vérvesztesség miatt sem képes az illető magát még fel is akasztani.

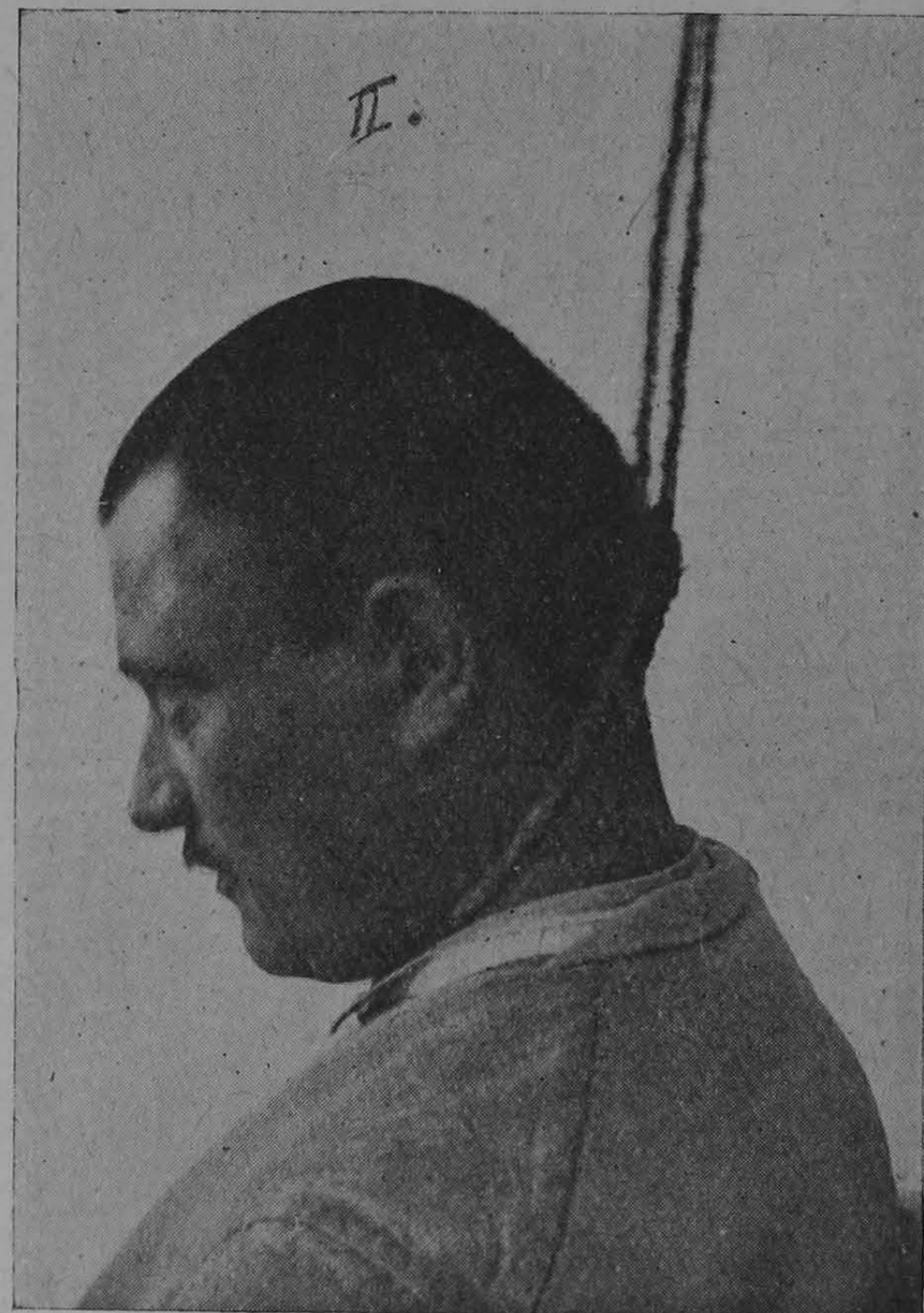
Akasztásnál kutatni kell az után is, hogy honnan való a köté, mert ha nem a felakasztott házából való, akkor ez mindenesetre gyanus körülmény.

Meg kell vizsgálni azt is, hogy nem látni-e az akasztott emberen a dulakodás nyomait, mert büntett esetén ez felnőtt embernél okvetlen fel is tételezhető. Oly embernél azonban, aki iszákos, az ilyen karcolások és felhámhorzsolások sem birnak jelentőséggel, mert lehet, hogy részeg állapotban a korcsmából jövet elesett és összetörte és összekarcolta magát, haza érve pedig kötélel vetett véget életének.

Fontos az is, hogy milyen nyomot hagyott hátra a köté s hogyan övezi a köté a nyakat. (3. és 4. ábra.) Egy alkalommal egy felakasztott embert találtak, akinél azonban a köté csupán az illetőnek álla alá volt kötve, a nyak hátsó része pedig szabad volt, mivel azonban a köté nyoma a nyak hátsó részén is látható volt, nyilvánvalóvá lett, hogy az illetőt előbb kötélel megfojtották s azután elég ügyetlenül — csupán állát kötve alá — felakasztották.

A köté nyomaiból hiába akarjuk megállapítani azt, hogy a köté a halál beállta előtt avagy ezután került-e az illető nyakára; a köté nyomai e tekintetben eltérést nem mutatnak.

Nem ajánlhatjuk eléggé a nyomozónak, hogy ily akasztási eseteknél legyen körültekintő s a mellékkörülményeket a legnagyobb pontossággal állapítsa meg s csak ha alapos megfontolás és a mellékkörülmények összevetéséből látja, hogy a halál előidézésénél idegen kéz játszott közre, kérje az ügyészségtől a birói szemle indítványozását.

3. és 4. ábra. I. Zsinegelés és II. önakasztás közötti különbség szemléltetően ábrázolva.
(A zsineg irányának felel meg az akasztási barázda).

Előfordult ugyanis, hogy egy beteges ember elkeseredésében felakasztotta magát s a nyomozó tisztán amiatt, mert az illető feleségének udvarlója volt, birói szemle megtartását kérte. A nyomozó kérelmének helyt adó bíróság a helyszínére kiszállott, de öngyilkosságnál egyebet megállapítani nem tudott, mert a nyomozó azon feltevését, hogy az akasztást a meghalt egyén felesége és ennek udvarlója vitték véghez, semmi bizonyíték vagy körülmény nem támogatta. Ily módon természetesen felesleges munka és költség keletkezik, mit alapos megfontolással el lehet kerülni.

Igen fontos a hulla nyakán talált zsineghurok kötésének alakja is, mert másképen köti az ember saját maga nyakára a hurkot és másképen más ember nyakára. Ennek megfigyeléséből könnyebb a megállapítása annak, vajjon öngyilkosság, avagy büntett fordult-e elő.

b) A zsinegelés.

A zsinegelés (strangulatio) az erőszakos halálnak azon módja, midőn valamely kötelet, zsineget stb.-t valakinek szorosán a nyaka köré csavarnak, vagy hurkot vetnek a nyakra, minek következtében a halál rövid idő múlva beáll. Ily módon előfordult haláleseteknél inkább büntettre gondolhatunk, mint öngyilkosságra. Ugyanis az öngyilkos nem igen lenne képes arra, hogy a zsineg két végét addig húzza, míg a nyakára csavart zsineg a halált előidézi.

Mindazonáltal vannak kivételek, mert már megtörtént, hogy valaki hurkot kötött a nyakára s a kötélt végét az ágyhoz kötötte, azután a hurkot annyira megfeszítette, hogy megfulladt. Más esetben az öngyilkos a kötélt csomója alá egy botocskát dugott s azt csavarszerűen addig forgatta, míg a kötélt meg-

fojtotta. Az önzsinegelés ezen módjai igen ritkák s nálunk nem igen volt rájuk eset.

A zsinegelés, mint büntett, bűnügyi krónikánkban már ismeretes. Majláth volt országbirónak a nyakára gyilkosai hurkot vetettek, hogy zajtalanul végezhesse vele. Szegénylegényeinknek régi időben a karikás volt a legjobb fegyverük, ezzel fogták a lovakat, — miként manapság a csikósok szokták, — de egyúttal ezt csapták rá a lovas nyakára is s midőn a hosszú ostor nyaka köré csavarodott, egy erős rántással lehúzták a lóról. Ilyen karikással harcoltak ők a szabadságharcban.

A gyilkosnak is igen alkalmas a zsinegelés arra, hogy áldozatát minden zaj, lárma, vagy dulakodás nélkül küldje a másvilágra.

Ha a zsineget valaki nem orozva, hanem az áldozat lenyügzése után illeszti annak nyakára, úgy a dulakodás, illetve védekezés nyomai, karcolások, ruhaszakítások, véraláfutások alakjában okvetlen láthatók lesznek.

Az akasztás és zsinegelés közti látható különbségek a következők: zsinegelésnél a kötél nyomai csakis vízszintesen haladnak, az arcszín szederjes, az akasztásnál, mint már ismertettük, a kötél nyomai a vízszintes iránytól eltérve felfelé irányulnak, az arcszín halavány. (1. 3. és 4. ábra.)

Egy alkalommal valakit nadrágszíjjal fojtottak meg s a szíjon levő lyukak a hulla nyakán is látható nyomokat hagytak hátra. Később a gyanúsítottnál találtak is egy szíjat, melyen pontos mérések szerint a lyukak szintén olyan távolságra voltak egymástól, mint a hulla nyakán levők, ami által bizonyítva volt, hogy tényleg a kérdéses szíjjal fojtották meg az illetőt.

Akasztásnál a hullafoltok a függő test legalsó részén, tehát a lábaknál tűnnek elő s ha a hulla hosszabb ideig, legalább 15 óráig függve is maradt, a

hullafoltok ezen helyről el nem tűnnek. Ellenben a zsinegelésnél, ha a hullát fel nem akasztják, a hullafoltok a test azon részén lesznek láthatók, amelyen a hulla fekszik. Egyebekben mondhatjuk, hogy az akasztás és zsinegelésnél vannak olyan különbségek is, melyek a hulla felboncolása után annak belsejében láthatók, ezek ismertetése azonban itt fölösleges, mert a nyomozó a hulla külső meg szemlélésénél őket úgy sem láthatja, megemlékezésük azonban azért fontos, mert kétes esetekben a boncoló orvos nyújt tiszta képet arról, hogy vajjon a halál oka akasztás volt-e, avagy zsinegelés, ami viszont a nyomozót arra nézve tájékoztatja, hogy öngyilkosságot, avagy gyilkosságot kell-e inkább feltételeznie.

Olykor azonban a mellékkörülményekből is lehet a halál okára következtetni. Így egy alkalommal egy száraz kútból egy hullát huztak ki, melynek nyelve vége le volt harapva s nyakán kötél nyomai látszóttak. Ebből kitűnt, hogy az illetőt előbb megfojtották s azután dobták a kútba, mely alkalommal az összecsatlanó fogsora nyelvét lemetszette.

Más alkalommal a kútból egy hullát huztak ki, melyen a későbbi megvizsgáláskor szintén kötél nyomai látszóttak, de nyelve nem lógott ki, amiből viszont azt lehetett következtetni, hogy a kötél a halál beállta után került az illető nyakára. A nyomozás ki is derítette, hogy a kötelet azon emberek illesztették a hulla nyakára, akik azt a kötélnél fogva a kútból kihúzták.

c) A megfojtás.

A kézzel való megfojtás csak büntettnél lehet a halál oka; mert ily módon öngyilkosságot nem lehet elkövetni. Hiába szorítaná össze valaki kezeivel a torkát, mire eszméletét kezdené veszíteni, tagjai is annyira ellankadnának, hogy a folytatólagos szorításra képtelenné válnék.

A kézzel való megfojtás abban áll, hogy valakinek a torkát kézzel összeszorítják, mely alkalommal a nyelv feneke a torok hátsó falához nyomulván, a légző utat elzárja; a nyak főereinek megszorítása által pedig az agyban vérpangás áll elő, mely eszméletlenséget, végül a gégeideg (nervus vagus) összeszorítása fulladást idéz elő s beáll a halál.

A kézzel való megfojtásnál rendszeren a kéz ujjai nyomot hagynak a nyakon. Így ha valakit jobb kézzel ragadnak torkon, annak nyaka jobb oldalán a hüvelykujj, bal oldalán pedig a többi ujjak nyomai is meglátszanak. Az ujjnyomok rendszeren kékesvörös színűek.

A kézzel való megfojtásnál a tünetek különben ugyanolyanok, mint a zsinegelésnél s a kettő közötti különbséget csupán az képezi, hogy zsinegelésnél a zsinegnek, kézzel való megfojtásnál pedig az ujjak nyomai láthatók a nyakon.

Van azonban arra is eset, hogy ujjnyom és zsinegnyoma együtt jelennek meg, ez különösen oly alkalommal fordulhat elő, midőn pl. az akasztott ember a kötelet nyakáról szétfeszíteni igyekezőn, ujjai a kötél alá szorulnak s eszméletét veszelve, azok ott is maradnak.

A kézzel való megfojtás esetei gyakoriak a gyermekek megölésénél; lelketlen szülők síró gyermekeiket, ittas férj feleségét, pusztán kézzel egymásnak eső ellenfelek egymást olykor így pusztítják el.

d) A megfulás.

Igen ritka esetben fordul elő mint öngyilkosság, azonban előfordul mint büntett, gyakran mint véletlen baleset is. Ide tartozik az orr- és szájnyílás befo-gása kézzel; ami alig képzelhető el felnőtt egyénnel szemben elkövetve anélkül, hogy az ellenszegülés nyomai: karcolás, ütés, harapás ne legyenek feltalálhatóak. Gyakoribb eset valamely puha tárggyal, ken-

dővel, ágyneművel, vánkossal, pokróccal való betakarás, minek következtében az orr és száj elzáratván, beállhat a megfúlás úgy, hogy egyéb külsérelmi nyom az áldozaton nem található. Különösen újszülött és csecsemő ellen szokták ezt alkalmazni. Előfordult továbbá, hogy az áldozatot éjjel álmában rohanták meg s pokróccal vagy dunnával beborítva fojtották meg, mely esetben külső sérelmi nyom szintén nem volt található.

6. Öngyilkosság.

Mikor valamely gyanus haláleset nyomozására kiindulunk, az első szabály, hogy nyitott szemmel nézzünk mindent s mindent jól megfigyeljünk. Minden egyébtől eltekintve, már magában véve megnehezíti a nyomozást az, hogy ilyenkor az egész falu összeszalad, a ház, az udvar és az utca tele van kíváncsiakkal, síró-rívó népséggel, akik között hol ez, hol az tud valamit; ennek az a nézete, annak az a véleménye az esetről és ez a sok össze-vissza beszélés nagyon alkalmas arra, hogy a nyomozó közeget megtévessze. Ettől csak egy mód ment meg: ha mindent magunk nyugodtan szemlélünk és ennek alapján elkezdünk afelett gondolkozni, hogy hogyan kellett itt annak, ami *meg történt*, lefolynia. Ha az a gyanu, hogy az elhalt öngyilkos lett, állítsuk egybe gondolatunkban azt, hogy mi mindent kellett neki megtennie, hogy a talált állapot bekövetkezzék. Ha ennek folyamán olyan mozzanatra jutunk, amelyet az elhalt maga nem vihetett végbe: a dolog gyanussá kezd válni s akkor kutassunk az után, hogy milyen egyéb gyanuok forognak fenn.

Tudnunk kell, hogy vannak gyilkossági esetek, ahol a tettes a büntettet úgy hajtja végre, hogy azt öngyilkosságnak lássák; de viszont vannak öngyilkosságok, amelyeket az öngyilkos úgy hajt végre, hogy szándékos büntettnek lássák. Különösen elő-